

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

Ὁ Ἅγιος Νικήτιος Ἐπίσκοπος Τρεβήρων*

† 5η Δεκεμβρίου

Ὁ Ἅγιος Νικήτιος (Νιζιέ) γεννήθηκε στὴν περιοχή τῆς Λιμὸς τῆς Γαλλίας στὰ τέλη τοῦ Ε΄ αἰ.

Σὲ νεαρὰ ἡλικία τὸν ἐμπιστεύθηκαν σὲ μία Μονή, τῆς ὁποίας κατόπιν ἔγινε Ἡγούμενος.

Ἐχαιρε τῆς ἰδιαιτέρας ἐκτιμῆσεως τοῦ Βασιλέως τῆς Αὐστρασίας Θεοδώριχου Α΄ (511-534), ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ πνευματικό του τέκνο.

Ὁ Θεοδώριχος ὠρίσε τὸν Ἅγιο Νικήτιο Ἐπίσκοπο Τρεβήρων (σημ. Τρίερ, στὴν Γερμανία), σπουδαιοτάτης τότε ἐπισκοπικῆς περιφερείας.

Ὁ Ἅγιος ἐφρόντισε γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησι τοῦ περιφήμου Καθεδρικοῦ Ναοῦ, ἀφιερωμένου στὸν Ἅγιο Ἀπόστολο Πέτρο, πού

εἶχε οἰκοδομήσει ἀρχῆς τοῦ Δ΄ αἰ. ὁ Ἐπίσκοπος Ἀγρίτιος († Μνήμη: 13/19 Ἰανουαρίου) σὲ χῶρο, τὸν ὁποῖο τοῦ εἶχε παραχωρήσει ἡ Ἁγία Ἑλένη, ἡ Μητέρα τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου.

Μετὰ φόβου Θεοῦ, ἀλλὰ ἀπτόητος ἔναντι τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἐποχῆς του, ὁ Ἅγιος ἄρχισε καὶ τὸ ἔργο τῆς διορθώσεως τῶν ἠθῶν τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, καθὼς καὶ τὴν ἀναμόρφωσι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου.

Ὁ Ἅγιος Νικήτιος.

Ὁ Καθεδρικός Ναός τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου στοὺς Τρεβήρους (ἀριστερά).
Ἡ πόλις τῶν Τρεβήρων (δεξιά).

Μία ἡμέρα ὁ υἱὸς τοῦ Θεοδώριχου, Θεοδεβέρτος, διαβόητος γιὰ τὸν ἔκλυτο βίο του, ἐφανίσθηκε στὸν Ναό, μετὰ τὴν συνοδιά Ἀρχόντων ἐπίσης ἀκολάστων.

Ὁ Ἅγιος Ποιμενάρχης διέκοψε τὴν τέλεσι τῆς Θείας Λειτουργίας, ἕως ὅτου ἀποχωρήσουν ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους εἶχε ἀφορίσει.

Ὁ νεαρὸς Βασιλεὺς διαμαρτυρήθηκε, ἀλλὰ αἰφνης ἕνας δαιμονισμένος ἄρχισε νὰ διαλαλῇ τὴν ἀρετὴ τοῦ Ἁγίου καὶ τὰ πάθη τοῦ Βασιλέως καὶ ἔπαυσε μόνο, ὅταν ἀπεχώρησαν οἱ σύντροφοι τοῦ Θεοδεβέρτου.

«**Μ**ετὰ χαρᾶς θὰ ἔδιναι τὴν ζωὴ μου χάριν τῆς δικαιοσύνης», ἔλεγε ὁ Ἅγιος Νικήτιος.

Τὸ 561, δὲν ἐδίστασε νὰ ἀφορίσῃ τὸν Βασιλέα Κλοταῖρο Α΄ (558-564). **Ἐ**ξωρίσθηκε, ἀλλὰ μόλις ἀπέθανε ὁ Βασιλεὺς, ἐπέστρεψε ταχέως στὸ ποίμνιό του.

Ἀταλάντευτος νηστευτής, καρτερικὸς σὲ κάθε εἶδους δοκιμασία, δραστήριος καὶ ἀποφασισμένος κήρυξ τῆς Ἀληθείας, ὁ Ἅγιος Νικήτιος ἦταν ἀγαπητὸς σὲ ὅλους γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη καὶ τὴν φιλανθρωπία του.

Ἡ ἐπιρροή του ἀπλώθηκε πολὺ εὐρύτερα ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς ἐπισκοπικῆς του περιφέρειας. **Σ**υμμετείχε σὲ πολλὰ Συνόδοις γιὰ τὴν προάσπισι τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τὴν διατύπωσι τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἠθους: Σύνοδος τῆς Ἀρβένης (νῦν Κλερμόν) τὸ 535, Σύνοδος τοῦ Ἀυρελιανοῦ (νῦν Ὁρλεάν) τὸ 549, Σύνοδος τοῦ Τούλλου (νῦν Τουλ) τὸ 550, Σύνοδος τοῦ Παρισίου τὸ 552.

Ἐγγραψε ἐπιστολὰς στὸν εὐσεβῆ Αὐτοκράτορα Ἰουστινιανὸ Α΄ (527-565), γιὰ νὰ τὸν προτρέψῃ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν αἵρέσιν τῶν Μονοφυσιτῶν καὶ τῶν Νεστοριανῶν.

Στὴν Βασίλισσα Χλοδεσβίνδη τῆς Λομβαρδίας, ἔγραψε ἐπίσης

ἐπιστολή, ἡ ὁποία κατακλείεται μὲ τὴν φράσι: «Ἄδιαλείπτως κράζετε, ἀδιαλείπτως ψάλλετε... Γρηγορεῖτε, γρηγορεῖτε!».

Ἄφου διέλαμψε ἐπὶ τριακονταετία στὸν Ἐπισκοπικὸ Θρόνον, ὁ Ἅγιος Νικήτιος παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Κύριο περὶ τὸ 561 (ἢ 585).

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἄμην!*

